

A HŰ MADARAK.

Levél a virágtól,
Virág dalos ágtól,
Vándormadár elvált
Leveletlen fától,
A hazai tájtól.
Kik itthon maradtak,
Szomorúan járnak...
Adjatok magocskát,
Szél ellen bűvöcskát
Szegény hű madárnak!

Kik levélhulláskor
Napkeletre mentek,
Most az öröm szárnyán
Ringanak, szép táján
Pálmaligeteknek.
Arany bogarakból
Vigan lakmároznak...
Adjatok magocskát,
Szél ellen bűvöcskát
Szegény hű madárnak!

Dideregve, éhen
Udvarunkra térnek,
Bánatos szemekkel,
Panaszos énekkel
Könyörögve kérnek.
Oltalomért hányszor
Ablakunkra szállnak!
Adjatok magocskát,
Szél ellen bűvöcskát
Szegény hű madárnak!

Itt született szegény
Ezen a szép tájon,
Zúgó Tisza mellett,
Zúgó Duna mellett,
Zöld leveles ágon.
Ha pusztá is: híve
A hazai tájnak...
Adjatok magocskát,
Szél ellen bűvöcskát
Szegény hű madárnak!

(Pósa Lajos.)

A MEGFÁRADT EMBER.

A földeken néhány komoly paraszt
hazafelé indul hallgatag.
Egymás mellett fekszünk; a folyó meg én,
gyenge füvek alszanak a szívem alatt.

A folyó csöndes, nagy nyugalmat görget,
harmattá vált bennem a gond és teher;
se férfi, se gyerek, se magyar, se testvér,
csak megfáradt ember, aki itt hever.

A békességet szétszítja az este,
meleg kenyérből egy karaj vagyok,
pihen most az ég is, a nyugodt Marosra
s homlokomra kiülnek a csillagok.

(József Attila.)

Beszéd madarak- és fák napjára.

Eszteendőről-eszteendőre felszedi sátorfáját minden iskola,
amikor az idő kienged téli szállásunkból, hogy felkeressük a szabad természetet, s legalább egy évben egyszer gyönyörködjünk közösen szépségeiben, nagyszerű alkotásaiban.

Bizony, nemcsak egy eszteendőben egyszer kellene észre-